

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL

Ședința publică de la 10 mai 2005

S-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice , în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, împotriva sentinței din 28 septembrie 2004 a Curții de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal s-a prezentat recurentul-pârât Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentat de consilierul juridic. Au lipsit recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice și intimata-reclamantă S.C ' X"SRL.

Procedura completă.

După prezentarea referatului cauzei, nefiind formulate alte cereri, instanța a constatat că recursul se află în stare de judecată și a acordat cuvântul reprezentantei recurentului-pârât pentru susținerea recursului.

Recurentul-pârât - Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin împuternicitul său, a susținut și dezvoltat motivele de recurs, arătând că facturile folosite de intimata- reclamantă în justificarea unor cheltuieli nu îndeplinesc calitatea de document justificativ, în sensul că în acestea nu sunt menționate societățile furnizoare de mărfuri. A pus concluzii de admitere a recursului, casarea sentinței atacate, rejudecarea cauzei și în fond respingerea acțiunii introductive ca neîntemeiată.

Procurorul a pus concluzii de respingere a recursului ca nefondat, apreciind că măsura dispusă de organul de control prin procesul verbal încheiat la 14 octombrie 2002, este excesivă, atâta timp cât societatea comercială reclamantă a înregistrat în contabilitatea sa facturile supuse verificării.

Cauza a rămas în pronunțare.

După strigarea cauzei s-a prezentat avocatul, împuternicitul intimătei-reclamante S.C x, care a depus concluzii scrise (filele 9-11, dosar recurs).

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată la data de 31 mai 2004, reclamanta S.C X SRL a chemat în judecată Ministerul Finanțelor Publice și Direcția Generală a Finanțelor Publice , solicitând anularea deciziei nr.112 din 29 aprilie 2004 și a procesului - verbal din 14 octombrie 2002 privind impozit pe profit și majorări de întârziere.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că organele de control au apreciat în mod greșit că 7 facturi pe baza cărora s-au achiziționat furaje în perioada 14 octombrie 1997 - 3 noiembrie 1999 nu sunt deductibile la calculul impozitului pe profit, deși, în anul 2001, aceleași facturi fiscale au fost considerate documente justificative și s-a dispus deducerea TVA aferentă lor, prin procesul-verbal din 28 februarie 2001.

Prin sentința din 28 septembrie 2004, Curtea de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ a admis acțiunea și a dispus anularea actelor administrative și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că, deși prin procesul verbal de control din 28 februarie 2001, organele financiare au considerat valabile facturile în litigiu, ulterior, prin actele administrative atacate, le-au invalidat, fapt ce denotă o aplicare diferențiată a acelorași norme legale pentru ipoteze identice.

De altfel, însuși Ministerul Finanțelor Publice stabilește prin decizia din 10 decembrie 2001 că toate cele 7 facturi îndeplinesc condițiile de documente justificative, neputând fi trasă la răspundere societatea reclamantă pentru faptul că înscrisurile fiscale respective nu ar aparține firmelor emitente.

Instanța a mai reținut că dispozițiile Legii nr.82/1991 nu conțin sancțiunea anulării facturilor fiscale și a operațiunilor ce le atestă, doar în lipsa unor mențiuni, calitatea de document justificativ fiind dată de înregistrarea actelor în contabilitate.

Împotriva sentinței au declarat recurs pârâții Ministerul Finanțelor Publice și Direcția Generală a Finanțelor Publice , criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Astfel, pârâții au arătat că facturile în cauză nu îndeplineau condițiile de documente justificative, instanța de fond ignorând astfel prevederile art.1 pct.6 lit.p) din Ordonanța Guvernului nr.40/1998 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.70/1994, potrivit cărora asemenea acte sunt nedeductibile fiscal.

Acele facturi fiscale nu aparțin unităților furnizoare de mărfuri, parte din acele societăți fiind ori inexistente, ori desființate, astfel cum rezultă din investigațiile suplimentare efectuate de organele financiare.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele invocate și de prevederile art.304 și 304¹ Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursul este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

Astfel, instanța de fond a reținut corect faptul că același 7 facturi au format obiectul controlului finalizat prin procesul verbal din 24 mai 2000, prin care nu s-a acordat societății drept de deducere a TVA aferentă. În urma contestației depuse de agentul economic, prin decizia din 22 noiembrie 2000 a Ministerului Finanțelor Publice s-a dispus desființarea actului și refacerea controlului.

Ulterior, capitolul din procesul verbal încheiat la 28 februarie 2001 în urma noului control a fost desființat prin decizia din 10 decembrie 2001 a Ministerului Finanțelor Publice în care se menționează faptul că pentru cumpărător este obligatorie numai verificarea corectă a întocmirii documentelor, el neputând fi tras la răspundere pentru neregulile constatate în activitatea furnizorului .

Aceeași decizie a reținut că organul de control nu a constatat nereguli referitoare la întocmirea corectă a facturilor fiscale, acestea fiind valide, fapt pentru care a dispus deducerea TVA și anularea majorărilor de întârziere.

Prin decizia din 10 decembrie 2001 s-a desființat și capitolul din procesul-verbal contestat referitor la impozitul pe profit și majorările de întârziere aferente, stabilite în urma constatării că

facturile fiscale (aceleași) nu îndeplinesc condiția de document justificativ și pentru care nu s-a admis la deducere TVA aferentă.

Noua verificare, finalizată prin procesul-verbal din 14 octombrie 2002 a menținut obligațiile reclamantei atât pentru TVA cât și pentru impozitul pe profit și majorările de întârziere aferente, contestația fiind respinsă prin decizia Ministerului Finanțelor Publice din 29 aprilie 2004.

Organele financiare impută în mod eronat reclamantei neregulile constatate la furnizori, respectiv faptul că aceștia nu au deus deconturi TVA și bilanț contabil, nu au fost găsiți la sediul declarat, ca și împrejurarea că blocurile de facturi din care fac parte și cele 7 în litigiu, au fost cumpărate de alte societăți decât cele înscrise, toate aceste aspecte neintrând în obligația cumpărătorului de a le verifica la data achiziționării mărfurilor.

Prevederile din Legea nr.82/1991 a contabilității invocate în cauză instituie obligativitatea consemnării oricărei operațiuni patrimoniale, în momentul efectuării ei, într-un înscris care stă la baza înregistrării în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

Aceste dispoziții au fost de altfel avute în vedere la emiterea deciziei Ministerului Finanțelor Publice care a considerat valide pentru deducerea TVA cele 7 facturi fiscale în litigiu.

Din actele dosarului rezultă că reclamanta și-a îndeplinit obligațiile legale, solicitând societăților care au livrat furajele și au emis respectivele facturi atât certificatele de înregistrare ca plătitor de TVA, cât și certificatele de înregistrare fiscală și de înmatriculare la registrul comerțului.

În raport de cele expuse mai sus, Curtea constată că instanța de fond a făcut o justă aplicare a prevederilor legale în materie, astfel încât criticile formulate sunt nefondate, urmând a se dispune respingerea recursului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE
LEGII DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice , în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală ,împotriva

sentinței din 28 septembrie 2004 a Curții de Apel -Secția
comercială și de contencios administrativ, ca nefondat.
Pronunțată, în ședința publică, astăzi 10 mai 2005.